

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire is shown in a close embrace at a bar. The woman is wearing a strapless, gold-embroidered dress and a necklace, while the man is in a dark suit. Two glasses of champagne are on the bar in front of them. The background features a staircase and warm lighting.

Chantelle Shawová
Hospodyně
z titulní strany

CHANTELLE SHAWOVÁ

HOSPODYNĚ Z TITULNÍ
STRANY

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

tento měsíc si zase budeme hrát na svět plný neexistujících zemí. A nejenom se nacházejících na různých koncích zemského glóbu, ale ztracených tak trochu i v čase.

Když jsem si totiž začal číst příběh pojmenovaný Ukradená princezna od Millie Adamsové, odehrávající se v Monte Blanku, což kdybyste nevěděla, je neuvěřitelně bohatý stát kdesi v Pyrenejích mezi Francií a Španělskem, měl jsem pocit, že některé z postav jsou mně důvěrně známé. A pak jsem si to uvědomil! Violetina sestra Minerva byla přece hlavní hrdinkou příběhu nazvaného Co se takhle vzít?, který jste si mohla přečíst v červnu minulého roku. A Millie Adamsová napsala knihu i o Javierově bratrovi Matteovi (Bez tebe jsem ztracen), kterou si budete moci přečíst v červnu tohoto roku.

Ještě dobrodružnější je to ale v příběhu s názvem Knihovnice a šejk. Ten se odehrává v exotickém Báákí, ale setkáte se tam i s Galilou, královnou Zyrrie, o níž jste si mohla číst v knize Šejkova nevěsta v květnu 2020, a s Fern, královnou z Amary (Hříšná oáza, srpen 2016). A to i o Angelique, královně ze Zamairu, Dani Collinsová román napsala, česky zatím ale nevyšel. A jestli se Hannah stane královnou Báákí? Hádejte!

No a do třetice. Osudy Amíra a Džóháry z knihy Romeo a Julie z pouště jsou zasazeny do krvavé historie sto let trvajících konfliktu jejich zemí – Íškány a Takúlu. O těch jste určitě taky ještě nikdy neslyšela.

A hádejte ještě jednou: co definitivně válku mezi těmito zeměmi ukončí?

*S láskou
Váš Harlequin*

Chantelle Shawová

HOSPODYNĚ Z TITULNÍ STRANY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Housekeeper in the Headlines

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Chantelle Shaw
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7796-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7797-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7798-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Je to pravda?“

„Samozřejmě není!“ Carlos se zamračil na noviny, které právě svíral v ruce, a zaklel. Když pak zvedl pohled k otci, spatřil v jeho tváři výraz zklamání. Uznával, že mu dal v posledních letech k rozčarování mnoho důvodů, v této aféře byl ale nevinně.

„Nemám žádné tajné dítě,“ procedil sevřenými zuby. „Ten článek v bulváru je naprostý výmysl.“

Roderigu Segarrovi dlouze zahvízdal vzduch v plících. Před rokem s velkým štěstím přežil mrtvici a poslední měsíc prožil v nemocnici s těžkým zápallem plic. „Takže tu ženu, Betsy Millerovou, vůbec neznáš? Podle toho, co se tu píše, to má být matka tvého dítěte.“

Carlos ucítil, jak se mu svírá žaludek vzpomínkami, které dnes měly už dávno být pohřbené v nejzazších hlubinách duše.

Znovu spatřil oříškově hnědé oči i vlasy v odstínech karamelu a zlatého medu, které jí v půvabných vlnách splývaly podél pohledné tváře zarudlé vášní. Dodnes si jasně vybavoval vlhkou měkkost jejích rtů a tlumené vzdechy, které z nich unikaly, když se s ní miloval. Podrobovala jeho sebevládu zkoušce už od chvíle, kdy ji poprvé spatřil. Poslední zábrany ale odhodil teprve v noci následující po dni, kdy si splnil životní sen a zvítězil v britském tenisovém šampionátu.

„Krátce jsem ji potkal v Londýně,“ připustil neochotně. „Nejsem ale otec jejího dítěte.“

Otec si ho změřil pichlavým pohledem. „Víš to na sto procent?“

„Sí.“ Carlos se znovu zadíval na Betsyinu fotografii, která zdobila přední stránku novin. I když na ní byla oblečená do beztvareho přšipláště a vlasy měla skryté pod nelichotivou vlněnou čepicí, ucítil, jak mu v žilách znovu začíná vřít krev.

Síla jeho odpovědi jej překvapila. Ještě nikdy se nenechal žádnou ženou tolik zneklidnit. Musel si položit otázku, proč by jej měla z rovnováhy vyvádět právě mladá britská hospodyně. Fotografie ukazovala Betsy s batoletem v náruči. Zdálo se, že je v podobném věku jako jeho synovec, syn jeho sestry. Rysy batolete ale byly zakryté kapucí kabátku.

„Možnost, že by to dítě měla se mnou, je prakticky nulová,“ zdůraznil znovu směrem k otci.

Mrzutě zkusil odhadnout, proč by Betsy tak dlouho čekala, pokud by dítě opravdu bylo jeho, a proč nebyl první, komu o něm pověděla. Nejpravděpodobnějším vysvětlením se zdálo, že novinám jednoduše lhala a pak si nechala za svoji historku dobře zaplatit.

Vybavily se mu okolnosti, které ho přiměly odejít z domu v jihozápadní části Londýna bez rozloučení. Když se o pár týdnů později vrátil do Španělska, poslal jí dárkem tenisový náramek se svým telefonním číslem a vzkazem, že jestli se s ním bude chtít znovu setkat, má mu zavolat.

Neodpověděla.

Rychle si vyvodil, že pokud by s ním Betsy oné noci skutečně otěhotněla, už dávno by se ozvala. *I kdyby tě už nechtěla nikdy vidět, jistě by požádala o peníze.*

„Je to jen další z historek o soukromých aférách známých lidí, které bulvár tak rád vymýšlí a tiskne,“ pokračoval a zlostně mrštil novinami na otcovo lůžko. „Existují i ženy, které se schválně vyspí

s celebritou, jen aby pak mohly pikantní podrobnosti prodat nějakému podobně špinavému plátku.“

„Kdyby sis nezískal pověst playboye, možná by si ta žena nevybrala zrovna tebe,“ zabručel otec.

Nesouhlas, který zřetelně zazněl z jeho hlasu, Carlose podráždil. Dotčeně pomyslel na křídlo, které nechal otci přistavět k svému toledskému domu. Aby se nemusel na stará kolena stěhovat do domu s ošetřovatelskou službou, platil mu v něm nepřetržitou péči několika zdravotníků.

Doufal, že když otci nabídne nový domov, pomůže to obnovit vztah, který vyhasl v dobách jeho dospívání. Nečekal od něj odpuštění – vinu za matčinu smrt nikdy neodpustil ani sám sobě. V posledních měsících mu ale přesto připadalo, jako by Roderigův přístup už nebyl tak nesmiřitelný jako dříve. Opatrně začínal doufat, že konečně nastává čas nového sblížení.

Článek v novinách jej vylíčil jako naprostého padoucha. Otcova očividná nedůvěra jej teď zabořila jako bodnutí nožem. Vstal ze židle vedle lůžka a neklidně přešel sem a tam po nemocničním pokoji.

„Co s tím budeš dělat?“ optal se zpoza jeho zad Roderigo.

„Už teď připravují ke startu moje letadlo. Jen co odtud odejdu, poletím do Londýna.“ Jen podivnou náhodou měl už dlouho naplánovanou pracovní cestu do Británie. Nepochyboval, že až se s Betsy znovu setká, kouzlo vzpomínek, které ho už dva roky pronásledovalo za dlouhých bezesných nocí, rychle vyprchá. Chtěl ji vyhledat a přimět, aby spolu s ním a dítětem podstoupila test DNA na nejbližší klinice, požádat o jasné vysvětlení a pak ji bez slitování donutit, aby trpce litovala, jakého z něj před tváří celého světa udělala hlupáka.

Řeka se vylila ze břehů uprostřed noci. Celý červen

propršel a za posledních čtyřadvacet hodin spadlo z nebe více vody než jindy za celý měsíc. Mírumilovný potůček, který se klikatil středem dorsetské vísky Fradlington, se během několika hodin změnil v divokou řeku.

Betsy sice už den předtím narovнала kolem dveří domku pytle s pískem, ráno ale zjistila, že příliš nepomohly a na podlaze v přízemí teď stojí dobrých deset centimetrů blátivé vody. Kuchyně byla našťastí položená o něco výše, takže zůstala v suchu. Teď, v půli dopoledne, už sice voda zvolna odtékala, ale zanechávala za sebou vrstvu mazlavého bláta páchnoucího hnilobou.

Sebastian stál za dřevěnými vrátky, která si Betsy sama upevnila ke stěně mezi kuchyní a obývacím pokojem. Bylo mu patnáct měsíců a měl hnědé oči se zlatavými záblesky, které tolik připomínaly jeho otce. Betsy teď ale odmítala na Carlose myslet.

„Budeš tady muset zůstat, dokud ten nepořádek trochu nepoklidím,“ oznámila synkovi, sklonila se k němu a políbila ho na tmavé černé kudrny.

Domek měla jen pronajatý a nevěděla, kam se s ním vrtne, než budou odstraněné následky záplav. Ve vesnici už týden panovala všudypřítomná nervozita. Úřady dokonce vyhlásily stav nouze, takže se teď do jindy ospalého Fradlingtonu sem a tam přijela podívat i skupinka reportérů. Když o chvílku později vytáhla z domku koberec prosycený blátem a pohodila jej do přední zahrady, spatřila souseda, jak právě hovoří s cizím mužem. V ruce držel mikrofon.

Vrátila se do domu a pevně za sebou přirazila dveře. Pohled na reportéra jí připomněl novináře, který ji oslovil před několika dny, když před sebou strkala sportovní kočárek se Sebastianem. Už od prvního pohledu jí byl podivně povědomý, teprve později si ale vzpomněla, kde a kdy se s ním už setkala.

Přede dvěma lety přišel hned po ránu do domu její

tety Alice v Londýně, aby tam udělal rozhovor s Carlosem Segarrou, tenisovým šampionem, který právě vyhrál nejdůležitější zápas své kariéry. Přivydělávala si tehdy u tety jako hospodyně a Carlos si dům po dobu turnaje na pár týdnů pronajal.

Po první a jediné noci prožité s Carlosem se probudila pozdě. Ihned zjistila, že je v posteli sama. Přetrvávající dozvuky jeho intimního dráždění v ní vzbudily neodolatelnou touhu znovu se s ním milovat. Vydala se ho hledat po domě a uvědomovala si při tom podivné chvění, které jako by jí prostupovalo celým tělem.

Když teď postrkovala mop po podlaze a ždímalala z hadru blátivou vodu do kbelíku, trpce si znovu připomněla, jak bývala bláhová a naivní.

Dětství prožité na bitevním poli neuspořádaného manželství jejích rodičů, po němž následoval dlouhý a hořký rozvod, v ní zanechalo pochybnosti o tom, jestli se vůbec někdy dovede zamilovat. Vyšla si sice s několika přáteli z univerzity, nikdy ale nezažila skutečný romantický vztah. Bála se mužům cele otevřít ze strachu z bolesti a zklamání. Hluboko uvnitř duše se ale nikdy nevzdala naděje na prince z pohádky, který se jí pak nečekaně zhmotnil v podobě vysoké, snědé a neuvěřitelně přitažlivé tenisové hvězdy.

Bylo to poprvé, kdy muži naplno nabídl své srdce. Věřila, že mezi nimi existuje opravdové spojení.

Poznání, že se stala jen dalším pomyslným zářezem na pelesti jeho postele, bylo trpké. Zasáhlo ji jako úder blesku ve chvíli, kdy mimoděk vyslechla, jak Carlos v přízemí tetina domu hovoří s novinářem – právě tím, který se jí před několika dny pokoušel zpovídat ve Fraddlingtonu.

Vyptával se na ni a chtěl vědět, jestli je jejich vztah vážný a jestli Carlos začal uvažovat, že by odešel z vrcholového sportu a usadil se. Její první mileneček

tehdy reportérovu otázku odbyl smíchem a vyjádřil se o ní jako o další z mnoha přelétavých známosti.

Stáhla si gumové rukavice, rozhlédla se po místnosti a ucítila, jak se jí zmocňuje pocit naprostého zmaru. Soudila, že už jí osud nadělil dost starostí i bez toho, aby se teď navíc musela skrývat před zvědavými novináři.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Leknutím poskočila, pak ale bystře usoudila, že spíše než všetečný pisálek to bude někdo z obce nebo od hasičů, kdo dostal za úkol zkontrolovat, jestli už obyvatelům nehrozí nebezpečí. Hodila pohledem po Sebastianovi. Spokojeně se batolil na hrací podložce.

Následovalo další, o něco důraznější zaklepání. Zvolna se vydala k vchodovým dveřím. Přes mléčné sklo dovedla rozeznat jen matný obrys nějaké vysoké postavy. Z důvodů, které nedovedla pojmenovat, ucítila, jak se jí zrychluje tep. Než stačila pozbyt odvahy, rázně otevřela dveře.

Stál za nimi Carlos.

Ucítila, jak jí leknutím tuhne v žilách krev, a v první chvíli myslela, že jí jen šálí zrak. *Neví, kde bydlíš, a nemá důvod, proč by po tobě měl pátrat. Přinejmenším takový, o jaký bys měl zájem.*

Už téměř zapomněla, jak je přitažlivý. Pohled na skutečného Carlose z masa a kostí na ni zapůsobil ještě drtivěji než prelud, který ji už dva roky pronásledoval v neklidných snech.

Sklouzla pohledem po jeho tvrdých rysech a vstřebala každou podrobnost jeho mužného půvabu – vystouplé lícní kosti, hranatou bradu pokrytou krátkým strništěm a úzké rty, o nichž už věděla, že dovedou být právě tak smyslné jako kruté. Právě teď byly sevřené do vážné linky a působily tak hrozivě, až se jí neklidně rozbušilo srdce.

Díky tělesné přitažlivosti, slávě sportovní legendy a pověsti playboye se Carlosovy snímky často

objevovaly v magazínech o celebritách. Pokaždé se až dodatečně nenáviděla za to, jak snadno podlehla zvědavosti a koupila si časopis, ve kterém byl článek věnovaný nejžádanějšímu mládenci celého Španělska.

Už když se poprvé setkala s pohledem jeho kaštanově hnědých očí napůl skrytých pod dlouhými řasami, ucítila, jak se jí svírá žaludek. Barvou očí i štíhlým, svalnatým tělem vytrénovaným k dokonalosti špičkového atleta připomínal Carlos nebezpečnou šelmu z hlubin džungle. Matně si vzpomněla, že na tenisových kurtech si svou rychlostí a nepředvídatelností vysloužil přezdívku Jaguár, a napadlo ji, že je takové přízvisko trefné.

U jaguára se nedá předem odhadnout, na co myslí a co v příštím okamžiku provede, a ani u Carlose to není jinak.

Ztěžka polkla a pomalu sklouzla pohledem po jeho elegantním šedém obleku. Dolní okraj kalhot měl promočený a hnědé kožené polobotky obalené blátem. „Měl sis vzít gumáky,“ vyhrkla. Teprve opožděně si uvědomila, že jako pozdrav po dvou letech odloučení to rozhodně nejsou ta správná slova, která měla zvolit, a kousla se do rtu.

Svraštil obočí. „Právě jsem přiletěl do Anglie. Nevěděl jsem, že tuhle část země postihly záplavy.“

Ucítila, jak se jí při zvuku jeho hlasu šíří tělem další zabrnění. Hovořil s exotickým cizím přízvukem, který mu jen dodával na přitažlivosti. Vnímala, jak jí v hrdle tepe srdce a bezděky si položila dlaň mezi klíční kosti, aby si toho nevšiml.

Krátce spočinul pohledem na jejím beztvarem tričku a sepraných teplácích. Když pak klesl pohledem k zabláceným holínkám, jeho rty nesouhlasně ztvrdly.

Oblékla se do starých hadrů, protože bylo jisté, že se při úklidu zašpiní. Odolala pokušení rozvázat

šátek, kterým si zakryla vlasy. Věděla, že vypadá neupraveně, ale zkusila si namluvit, že je jí lhostejné, co si o ní Carlos právě teď myslí.

„O záplavách se mluví na všech stanicích, divím se, žeš o nich neslyšel.“ Podívala se na noviny, které měl zastrčené v podpaží. „Kdyby ano, nemusel sis zničit oblek.“

„K čertu s oblekem,“ zaklel Carlos. „To se snažíš být vtipná?“

Zamrkala. „Jak to myslíš?“

Vrazil jí noviny do dlaně a bez pozvání vkročil do domku. „*Dios*,“ vydechl, sotva se poprvé rozhlédl po místnosti.

V půli krémového gauče zbyla špinavá čára, která ukazovala, jak vysoko vystoupala voda, a pokoj nepříjemně páchl rozkládajícím se bahnem. „Předpokládám, že opravy škod napáchaných potopou budou stát spoustu peněz. Tak proto jsi to udělala?“ optal se rázně.

„Co jsem měla udělat? Nerozumím ti.“ Nevědomky ustoupila před rozezleným leskem jeho očí.

Bylo na první pohled poznat, že Carlos jen stěží ovládá hněv. Znovu se jí zmocnila neblahá předtucha. Podívala se na první stranu novin, které svíral pod paží. Byl to jeden z vulgárnějších bulvárních plátků. Do očí jí ihned udeřil palcový titulek na první straně. Ucítila, jak se jí při tom pohledu zastavuje srdce.

Tajný syn tenisové hvězdy Carlose Segarra!

Snímek ji ukazoval, jak stojí před domem a v náručí drží Sebastiana. Byl poměrně nejasný a zrnitý a její syn na něm měl kapuci, takže jeho drobná tvář byla z velké části zakrytá jejím stínem. Ihned si vzpomněla na novináře, který jí před několika dny pomáhal plnit pytle pískem a vršit je přede dveřmi a kterého si dovedla příliš pozdě zařadit.

„Nebude vám vadit, když si vás vyfotím?“ optal se jí. „Píšu článek o záplavách pro okresní noviny. Šéfredaktor ho chce doprovodit nějakými fotkami, které by daly zprávě lidský rozměr.“

Měla pocit, že mu pomoc nemůže odmítnout, protože předtím pomohl on jí. Novinář se nenuceně přeptal na Sebastianův věk a pak okomentoval jeho snědou pleť. Byla si jistá, že mu nepověděla nic, co by ho mohlo navést k myšlence, že chlapcovým otcem je právě tenisová hvězda Carlos Segarra.

„Netuším, jak se tahle zpráva do novin dostala,“ prohlásila rozechvěle. „Nikdy jsem nikomu neprozradila, že je Sebastian tvůj.“

Carlos si pohrdavě odfrkl. „Ale jistěže to víš! Kolik jsi dostala zapláceno za špínu, která mě obviňuje, že jsem opustil vlastní dítě?“

„Nic jsem...“ Když ji Carlos přerušil prudkým posunkem, zmlkla.

„Včera večer jsem dostal tip, že se britský bulvár chystá začít rozpatlávat zprávy o mém tajném ne-manželském dítěti. Na to, abych se jim v tom pokusil zabránit právní cestou, je už moc pozdě,“ vyhrkl. „Můj informátor zjistil, že původ toho takzvaného sólokapru je u pisálka jménem Tom Vane, který si se mnou chce po letech vyrovnat účty. Viní mě, že kvůli mně přišel o kariéru sportovního zpravodaje. Svého času napsal hromady lží o důvodech, které mě vedly k tomu, že jsem ukončil sportovní kariéru a přestal se účastnit tenisových mistrovství. Stěžoval jsem si u novin, pro které tehdy psal.“

„Jméno toho novináře, se kterým jsem tu onehdy mluvila, ani neznám,“ zamumlala Betsy. „Před pár dny se potloukal po vsi. Tvrdil, že pracuje pro místní noviny. Byl mi trochu povědomý a teprve později jsem si vzpomněla, že jsem ho už jednou viděla. V londýnském domě své tety. Dělal s tebou tehdy rozhovor.“

Carlosovi ztuhla brada. „Čekáš, že ti uvěřím?“ optal se ironicky. „Je přece už na první pohled jasné, že jste se na historce o mém tajném dítěti s Vanem dohodli. Nejspíš ti slíbil, že ti bulvár zaplatí malé jmění, když budeš tvrdit, že jsem otec tvého dítěte. Tak snadno ti to ale neprojde. Chci test otcovství. A až budu mít důkaz, že dítě není moje, vznesu žalobu za nactiutrhání.“

Betsy si často zkoušela představit, jak by Carlos zareagoval, kdyby mu pověděla o jeho synovi. Sebastian rychle rostl a začínal být neposedný. Bylo jí smutno z představy, že nikdy nepozná svého otce. Trpěla kvůli tomu neustálými výčitkami svědomí a často přemýšlela, jestli přece jen neměla dát Carlosovi možnost zvolit, zda se chce účastnit výchovy svého potomka.

Nedávno ale poskytl televizi rozhovor, ve kterém tvrdil, že se ani po odchodu ze světa sportu nechce usadit ani založit rodinu. Vyložila si to jako nezvratný důkaz toho, že by ho Sebastian ani za mák nezájímal.

Navíc ani nevěděla, jak by se s ním po jeho návratu do Španělska spojila, i když si ve chvílích naprosté upřímnosti přiznávala, že kdyby se o to skutečně chtěla alespoň pokusit, mohla se pravděpodobně už dávno spojit s nějakým jeho manažerem nebo pobočníkem. Nikdy se k tomu neodhodlala ze strachu, že by Carlos o chlapce přeci jen projevil zájem a pokusil se jí Sebastiana odebrat.

Chvilku zauvažovala, jestli by teď nebylo nejjednodušší tvrdit, že Sebastian není Carlosovo dítě. *Možná by odešel a nechal vás na pokoji.* Rychle onu myšlenku zapudila. Pokud by pak trval na žalobě za pomluvu, vyšla by pravda stejně dříve či později najevo a její život by tak byl ještě zašmodrchanější.

Zvedla bradu a odhodlaně se postavila jeho rozzlobenému pohledu. „Test otcovství jasně dokáže, že mluvím pravdu. Sebastian je tvůj syn.“

Carlose její rázná odpověď překvapila, ihned si ale připomněl, že se koneckonců ani žádná jiná nedala čekat. *Asi si teprve teď uvědomila, že nehodláš nechat falešné obvinění bez povšimnutí.* „Prožili jsme spolu jedinou noc. Milovali jsme se dvakrát. Pokaždé jsem použil ochranu,“ odtušil důstojně. „Upřímně řečeno, kdybys za takových okolností počala, musel by to být zázrak.“

Potrásla hlavou. „Nevím, jak se to stalo, ale souhlasím, že narození našeho syna je zázrak.“ Přešla pokojem do kuchyně, sklonila se přes vrátka, vztáhla k Sebastianovi paže a oslovila ho: „Je to tak, broučku? Jsi mámin zázrak.“

Carlos mlčky sledoval, jak se chlapec na nejistých nožkách vydává k brance a vztahuje k Betsy paže. Když jej pak vzala pod rameny, zvedla do náruče a usadila si ho na bok, takže poprvé spatřil jeho tvář, ztuhl překvapením.

„Tohle je Sebastian,“ prohodila Betsy přes rameno.

Chlapec měl velké hnědé oči a tmavé vlnité vlasy. Už na první pohled se podobal jeho synovci Miguelovi, který před několika týdny oslavil druhé narozeniny. Odhadoval, že Betsyino dítě je o něco mladší, z čehož si snadno vyvodil, že musela otěhotnět před zhruba dvěma lety.

„Je tvůj,“ prohlásila tiše Betsy, jako by mu četla myšlenky. „Je mu už skoro patnáct měsíců. Narodil se sedmnáctého dubna, skoro přesně devět měsíců po našem milování. Než namítneš, že jsem tou dobou mohla spát i s někým jiným... ne, nespala. Před tebou jsem byla panna a nebyla jsem s nikým ani po tobě.“

Zkusil se v duchu ujistit, že to jednoduše není možné. Srdce mu teď bušilo, jako by právě odehrál pět setů. Zkusil si namluvit, že podobnost se synovcem může být jen zdánlivá a že tmavé oči mohl Sebastian právě tak dobře podědit po matce. Když k němu ale